

Sygn. akt *IC 1008/20*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2022 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział I Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Kuryłas

Protokolant: sekretarz sądowy Kamila Żebryk

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2022 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa: J. S. i N. W.

przeciwko: (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powodów J. S. i N. W. solidarnie kwotę 1.618 zł (jednego tysiąca sześciuset osiemnastu złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 września 2020 r do dnia zapłaty ,
2. zasądza od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwotę 1004 zł (jednego tysiąca czterech złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty ,
3. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 176,24 zł (stu siedemdziesięciu sześciu złotych dwudziestu czterech groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych .

Sędzia Agnieszka Kuryłas

Sygn. akt *IC 1008/20*

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 października 2020 roku powódki J. S. oraz N. W. wniosły o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. solidarnie kwoty 750 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 26 września 2020 roku do dnia zapłaty tytułem częściowego naprawienia szkody za uszkodzenie stanowiącego współwłasność powódek pojazdu marki (...)o nr rej. (...), uszkodzonego w wyniku kolizji z dnia 23 lipca 2020 roku oraz zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy.

Nadto powódki wniosły o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych oraz kosztów zastępstwa procesowego.

Na kwotę dochodzoną pozwem składały się: kwota 400 zł tytułem częściowego odszkodowania oraz kwota 350 zł tytułem zwrotu kosztów wynagrodzenia prywatnego rzeczoznawcy samochodowego.

W dniu 9 grudnia 2020 roku tut. Sąd Rejonowy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym , w którym w całości uwzględnił roszczenie dochodzone pozwem.

W skutecznie wniesionym sprzeciwie od powyższego nakazu , pozwany ubezpieczyciel zaskarżając wydany przeciwko niemu nakaz zapłaty w całości wniósł o jego uchylenie oraz o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódek solidarnie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu , w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, kwestionując w uzasadnieniu wysokość dochodzonego roszczenia. Pozwany ubezpieczyciel przyznał swoją odpowiedzialność co do zasady, wskazał nadto, że w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił stronie uprawnionej kwotę bezspornego odszkodowania w wysokości 9.062 tytułem rozliczenia szkody całkowitej.

Pozwany zakwestionował roszczenie zwrotu kosztów prywatnej opinii wskazując, że wydana została ona przez profesjonalnego przedsiębiorcę zajmującego się prowadzeniem spraw odszkodowawczych, który reprezentował powódki w postępowaniu likwidacyjnym. Zdaniem pozwanego pokrywanie kosztów opinii w niniejszej sprawie jest de facto pokrywaniem kosztów działalności gospodarczej podmiotu zajmującego się tego typu sprawami. Wskazał nadto, że osoba ta wykonała dwie różniące się od siebie opinie. Wreszcie , że koszt sporządzenia kalkulacji naprawy wynosi prawie tyle same co roszczenie główne, co jest sprzeczne z zasadą minimalizacji szkody. Pozwany wniósł nadto o oddalenie powództwa w zakresie żądania odsetkowego.

W odpowiedzi na powyższe pełnomocnik powódek w piśmie procesowym z dnia 29 kwietnia 2021 roku podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie, wskazując nadto że pomiędzy stronami sporna jest wartość pojazdu przed szkodą z uwagi na zniżenie jego wartości przez stronę pozwaną w toku postępowania likwidacyjnego oraz zasadność kosztu wyceny sporządzonej przez niezależnego rzeczoznawcę, która zdaniem inicjujących postępowanie pozostaje w związku przyczynowym z powstałą szkodą.

W piśmie procesowym z dnia 1 lutego 2022 roku pełnomocnik powódek rozszerzył powództwo o kwotę 868 zł i wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódek solidarnie kwoty 1.618 zł tytułem roszczenia głównego wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26 września 2020 roku do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania .

W odpowiedzi pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości, w tym również w części go rozszerzającej oraz o zwrot kosztów procesu, podtrzymując w całości swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 lipca 2020 roku doszło do zdarzenia, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki (...) o nr rej. (...) stanowiący współwłasność J. S. oraz N. W.. Sprawca szkody objęty był ochroną ubezpieczeniową u pozwanego ubezpieczyciela, stąd właścicielka uszkodzonego pojazdu N. W. za pośrednictwem swojego pełnomocnika w postępowaniu likwidacyjnym w dniu 25 lipca 2020 roku zgłosiła szkodę bezpośrednio u niego.

(...) S.A. przeprowadził postępowanie likwidacyjne, w ramach którego przedstawiciel pozwanego sporządził dokumentację fotograficzną, wycenę wartości rynkowej pojazdu przed uszkodzeniem i kalkulację naprawy. W kosztorysie ubezpieczyciel zastosował stawki roboczogodziny w wysokości 51 zł/1rbg i zastosował części – zamienniki, nadto obniżył koszt materiału lakierniczego o 33 %. Określił w ten sposób że naprawa pojazdu powódek jest ekonomicznie nieopłacalna.

Wartość pojazdu w stanie uszkodzonym ustalona na podstawie aukcji nr (...) w systemie (...) S.A. wynosiła 4.070 zł brutto.

Ostatecznie ubezpieczyciel przyjął swoją odpowiedzialność za szkodę i decyzją z dnia 3 sierpnia 2020 roku poinformował poszkodowaną N. W., że przewidywane koszty naprawy uszkodzonego pojazdu marki (...) przekraczają jego wartość rynkową, kwalifikując szkodę jako całkowitą.

W wydanej decyzji poinformował, że odszkodowanie ustalił poprzez pomniejszenie wartości pojazdu w stanie nieuszkodzonym (brutto) tj. kwoty 13.132 zł o wartość pojazdu w stanie uszkodzonym brutto , tj. o kwotę 4.070 zł ustalając tym samym odszkodowanie na kwotę 9.062 zł. Powyższa kwota została następnie wypłacona uprawnionym jako niesporna.

Niesporne, a nadto dowód:

- wycena (...) z dnia 29 lipca 2020 roku – k. 11 – 11 v.;
- decyzja (...) z dnia 3 sierpnia 2020 roku – k. 12;
- podsumowanie zgłoszenia szkody – k. 34 – 35;
- akta szkody na płycie CD – k. 56.

Powódki nie zgadzając się z ustaleniami ubezpieczyciela, zwróciły się do niezależnego rzeczoznawcy samochodowego o sporządzenie kalkulacji naprawy uszkodzeń powstałych w pojeździe marki (...) o nr rej. (...) wskutek zdarzenia z dnia 23 lipca 2020 roku.

Rzeczoznawca samochodowy sporządził dwie wyceny. Pierwsza z dnia 4 sierpnia 2020 roku sporządzona została kalkulacja naprawy uszkodzonego pojazdu ustalająca wartość samochodu marki (...) na kwotę 14.100 zł.

Następnie w dniu 18 sierpnia 2020 roku sporządzona została wycena korygująca nr (...), która ustalała wartość pojazdu marki (...) w stanie nieuszkodzonym na kwotę 13.800 zł.

Koszt sporządzenia kalkulacji wyniósł 350 zł brutto i został poniesiony przez powódki.

Dowód:

- kalkulacja naprawy z dnia 18 sierpnia 2020 roku – k. 13 – 13 v.;
- faktura VAT – k. 14;
- kalkulacja naprawy z dnia 4 sierpnia 2020 roku – k. 36 – 37.

Pismem z dnia 24 sierpnia 2020 roku pełnomocnik powódek w postępowaniu przedsądowym wezwał pozwanego zakład ubezpieczeniowy do zapłaty kwoty 1.018 zł tytułem pełnego odszkodowania związanego ze szkodą w majątku poszkodowanych, na która to kwotę składały się kwota 668 zł tytułem odszkodowania uzupełniającego za uszkodzenie samochodu marki (...) oraz kwota 350 zł tytułem zwrotu wynagrodzenia prywatnego rzeczoznawcy samochodowego pozwanych.

W odpowiedzi pozwany ubezpieczyciel w piśmie z dnia 25 września 2020 roku odmówił dopłaty odszkodowania uzupełniającego oraz zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy .

Dowód:

- zgłoszenie roszczeń uzupełniających – k. 15;
- odmowa pozwanego ubezpieczyciela – k. 16;
- wezwanie do zapłaty z dnia 24 sierpnia 2020 roku – k. 17 - - 17 v.;
- decyzja odmowna ubezpieczyciela (...) z dnia 25 września 2020 roku – k. 18 – 18 v.

Wartość rynkowa nieuszkodzonego pojazdu wynosiła na dzień zaistnienia szkody tj. 23 lipca 2020 roku kwotę 14.400 zł brutto. Koszt naprawy samochodu marki (...) o nr rej. (...) wynosił 16.045,18 zł brutto. Wartość rynkowa uszkodzonego pojazdu wynikająca z aukcji nr (...) S.A. wynosiła 4.070 zł. Wysokość szkody całkowitej stanowiąca różnicę między wartościami pojazdu w stanie nieuszkodzonym i w stanie uszkodzonym wynosiła kwotę 10.330 zł.

Dowód:

- pisemna opinia biegłego sądowego mgr inż. M. M. – k. 63 – 82.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w całości.

Powódki po rozszerzeniu powództwa w niniejszej sprawie domagały się ostatecznie zasądzenia od pozwanego (...) S.A. na ich rzecz kwoty 1.618 zł tytułem naprawienia szkody powstałej w wyniku kolizji z dnia 23 lipca 2020 roku, w tym kwoty 350 zł tytułem zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy.

Podstawę prawną żądania pozwu odnośnie odszkodowania za szkodę majątkową stanowią przepisy art. 436 § 2 k.c. w związku z art. 822 k.c. i art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.).

Zgodnie z dyspozycją art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia (§ 1). Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (§ 4). Zgodnie z art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Zakres odpowiedzialności zobowiązanego do odszkodowania określa przepis art. 361 § 1 k.c., zgodnie z którym zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Z kolei art. 363 § 1 k.c. stanowi, że naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawał fakt wyrządzenia szkody przez sprawcę posiadającego ubezpieczenie OC wykupione u pozwanego. Pozwany przyjął co do zasady swoją odpowiedzialność za szkodę, a spór dotyczył jedynie wysokości należnego powódkom odszkodowania.

Powołany na wniosek powódek biegły sądowy z zakresu techniki motoryzacyjnej mgr inż. M. M. w swej pisemnej opinii z dnia 6 grudnia 2021 roku stwierdził, że koszt naprawy pojazdu marki (...) o nr rej. (...) uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 23 lipca 2020 roku, przy zastosowaniu średnich stawek za roboczogodzinę dla nieautoryzowanych warsztatów naprawczych, przeprowadzonej zgodnie z technologią naprawy wskazaną przez producenta samochodu, przy użyciu części zamiennych i materiałów według cen z bazy danych A., aktualnych na dzień zaistnienia szkody i według stawek za rbg wynoszących odpowiednio 121,50 zł/ 1rbg oraz 127,71 zł/1 rbg dla prac mechanicznych i blacharskich oraz dla prac lakierniczych wynosił 16.045,18 zł brutto.

Natomiast wartość rynkowa nieuszkodzonego pojazdu powódek wynosiła na dzień zaistnienia szkody 14.400 zł i była niższa od kosztu naprawy tego pojazdu, co czyniło naprawę nieopłacalną, a szkodę rozliczyć należało jako całkowitą. Wartość uszkodzonego pojazdu ustalona na podstawie aukcji nr (...) w systemie (...) S.A. wynosiła 4.070 zł. W związku z powyższym według szacunków biegłego wysokość szkody stanowiąca różnicę między wartością rynkową pojazdu w

stanie nieuszkodzonym (14.400 zł) a jego wartością rynkową w stanie uszkodzonym określoną na podstawie aukcji (4.070 zł) wynosiła 10.330 zł.

Sąd uznał dowód z opinii pisemnej biegłego sądowego M. M. za w pełni wiarygodny. Opinia została sporządzona zgodnie z treścią postanowienia dowodowego, w sposób fachowy, rzetelny i kompletny. Treść opinii jest zgodna z zasadami wiedzy powszechnej i logiki. Wysokie kwalifikacje biegłego i jego duże doświadczenie w połączeniu z rzetelną analizą materiału dowodowego dają, zdaniem Sądu, gwarancję prawidłowości dokonanych ustaleń. Sformułowane stanowisko jest zrozumiałe umotywowane i jednoznaczne. Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem, brak jest więc podstaw do zakwestionowania opinii biegłego sądowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15.11.2002 r., V CKN 1354/00, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7.11.2000 r., I CKN 1170/98, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15.11.2000 r., IV CKN 1383/00). Ponadto żadna ze stron opinii nie kwestionowała.

Podkreślenia wymaga, że w przypadku likwidacji szkód komunikacyjnych z OC sprawcy szkoda może zostać zakwalifikowana jako szkoda częściowa bądź całkowita.

Szkoda całkowita występuje wówczas, gdy pojazd uległ zniszczeniu w takim stopniu, że nie nadaje się do naprawy, albo gdy koszty naprawy przekroczyłyby wartość pojazdu w dniu likwidacji szkody. Szkoda częściowa zaś ma miejsce wówczas, gdy uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy, a koszt naprawy nie przekracza wartości w dniu ustalenia przez zakład ubezpieczeń tego odszkodowania. W przypadku wystąpienia szkody częściowej zakład ubezpieczeń jest zobowiązany do pokrycia kosztów dokonanej naprawy.

Sąd ustalił, iż szkoda w pojeździe marki (...) o nr rej. (...) miała charakter szkody całkowitej. Biegły stwierdził, iż wartość pojazdu w dniu szkody wynosiła 14.400 zł, wartość pojazdu uszkodzonego wynosiła między 4.070 zł, zaś koszty naprawy pojazdu wynosiły 16.045,18 zł brutto. Z powyższego wynika jednoznacznie, iż koszt naprawy przewyższał więc wartość pojazdu.

Pozwany wprawdzie kwestionował wartość pojazdu przed szkodą wskazując, że ustalona przez powódki w prywatnej kalkulacji naprawy wartość oszacowana na kwotę pomiędzy 13.800 zł a 14.100 zł jest zawyżona, zaś jego zdaniem winna wynieść 13.132 zł.

Niemniej jednak zawnioskowany w sprawie biegły analizując materiał zgromadzony w sprawie uznał nawet, że wartość pojazdu powódek przed szkodą jest nawet wyższa od ustaleń rzeczoznawcy powódek, co skłoniło je (do czego miały pełne prawo) do rozszerzenia powództwa o kwotę ustaloną przez biegłego. Natomiast argumentacja pozwanego odnośnie zawyżenia wartości pojazdu nie zawierała żadnych konkretów, zaś argumentacja że pojazd pochodził z importu prywatnego, miał w dacie szkody jedenaście lat oraz brak było dowodów na jego serwisowanie w (...) nie stanowi podstawy do zaniżenia wartości tego samochodu.

Należy bowiem wskazać, że wobec zasadniczego sporu w zakresie ustalenia wartości pojazdu przed szkodą, Sąd powołał w sprawie biegłego, który w swej opinii pisemnej w sposób bezstronny wypowiedział się na temat kwestii spornej między stronami.

Opierając się na wyliczeniach przedstawionych przez biegłego Sąd uznał, iż zasadnym jest zasądzenie na rzecz powódek dodatkowej kwoty tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe. Wysokość szkody stanowiącej różnicę pomiędzy wartością samochodu w stanie nieuszkodzonym a jego pozostałościami wynosiła 10.330 zł, zaś pozwany w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił na rzecz uprawnionych kwotę 9.062 zł. Tym samym należy stwierdzić, iż powódkom przysługuje dodatkowo roszczenie o wypłatę odszkodowania w kwocie dochodzonej pozwem z tego tytułu, a więc 1.268 zł.

Zdaniem Sądu orzekającego należało nadto uwzględnić co do zasady żądanie powódek co do zwrotu poniesionych przez nie kosztów prywatnej ekspertyzy. Koszty te bowiem wbrew twierdzeniom pozwanego pozostają w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą powódek, a także konieczność ich poniesienia była celowa i zasadna. W wyroku z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 908/2000 Sąd Najwyższy wyraził stanowisko, że ocena czy koszty ekspertyzy

powypadkowej poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu likwidacyjnym mieszczą się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego powinna być dokonywana na podstawie konkretnych okoliczności sprawy, a w szczególności po dokonaniu oceny, czy poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne. W ocenie Sądu koszty ekspertyzy w niniejszym postępowaniu były uzasadnione. Kalkulacja ta dotyczyła kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu marki (...) o nr rej. (...) i dała możliwość weryfikacji stanowiska pozwanego w postępowaniu likwidacyjnym, a nadto miała wpływ na określenie wysokości roszczenia. W tym stanie rzeczy ekspertyza ta była przydatna dla skutecznego określenia przez stronę powodową wysokości żądania i zainicjowania niniejszego postępowania. Zdaniem Sądu w okolicznościach niniejszej sprawy koszty prywatnej ekspertyzy bezspornie stanowiły element szkody powódek, pozostający w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem, za które odpowiedzialność ponosi pozwany (art. 361 § 1 k.c.). Za chybiony w tym miejscu należy uznać zarzut pozwanego, że ekspertyza została wykonana przez pełnomocnika powódek w postępowaniu likwidacyjnym i tym samym stanowiła pokrycie kosztów działalności gospodarczej podmiotu zajmującego się tego typu sprawami. Przede wszystkim należy wskazać, że koszt sporządzenia opinii nie odbiegał od stawki rynkowej za sporządzenie tego typu kalkulacji. Powódki bowiem celem realizacji swojego prawa miały możliwość sporządzenia prywatnej opinii, bowiem jak już zostało wspomniane opinia prywatna stanowiła możliwość weryfikacji stanowiska pozwanego w postępowaniu likwidacyjnym. Natomiast wybór podmiotu wykonującego taką opinie należy wyłącznie do osoby poszkodowanej i pozwany ubezpieczyciel nie może narzucać kto może, a kto nie wykonywać taką opinie. Sporządzający opinie w niniejszej sprawie P. G. prowadzi działalność zajmującą się tego typu sprawami, a zatem posiada wiedzę i doświadczenie w tym zakresie. Powódkom zaś zapewne było wygodniej skorzystać z kompleksowej obsługi oferowanej przez jeden podmiot, a nie szukać osobno osoby, która podejmie się prowadzenia sprawy w postępowaniu likwidacyjnym, a osobno podmiotu zajmującego się szacowaniem szkód komunikacyjnych.

Poza tym rzeczoznawca powódek w sposób prawidłowy oszacował wartość pojazdu przed szkodą, bowiem jego wyliczenia jedynie nieznacznie różniły się od ustaleń biegłego. Powyższe dodatkowo świadczy o fachowości rzeczoznawcy i stanowi kolejny argument za tym, że prywatna kalkulacja powódek została sporządzona profesjonalnie i wbrew twierdzeniom pozwanego nie stanowi nieuzasadnionego powiększenia szkody.

Z uwagi na powyższe, należało zasądzić od pozwanego na rzecz powódek odszkodowanie solidarnie w kwocie dochodzonej pozwem tj. 1.618 zł (1.268 zł + 350 zł), o czym orzeczono jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

Roszczenie o odsetki znajduje swoje oparcie w treści art. 481 § 1 k.c., który stanowi, iż jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jak zaś wynika z tezy wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2003 r. (II CK 146/02, Lex nr 82271) dłużnik popada w opóźnienie jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne także wtedy, gdy kwestionuje istnienie lub wysokość świadczenia.

Data początkowa naliczania odsetek ustawowych od kwoty zasądzonej w punkcie 1 wyroku wskazana została zgodnie z żądaniem pozwu i przypadała na dzień 26 września 2020 roku, a więc po upływie 30 dni od daty wydania decyzji odmownej pozwanego na zgłoszenie przez powódki odszkodowania uzupełniającego ponad kwotę wypłaconego świadczenia oraz roszczenia tytułem zwrotu kosztów ekspertyzy wydanej w dniu 26 sierpnia 2020 roku. W tej dacie roszczenie powódek z pewnością było już wymagalne, a więc Sąd nie widział przeszkód, aby odsetki od zasądzonej pozwem kwoty z tytułu naprawienia szkody oraz zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy przyznać od tej właśnie daty.

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o dokumenty przedstawione przez strony w toku postępowania, których autentyczność oraz treść nie były przez nie kwestionowane, ani też nie wzbudziły wątpliwości Sądu. Dodatkowo, wysokość szkody Sąd ustalił w oparciu o przeprowadzony dowód z pisemnej opinii biegłego sądowego mgr inż. M. M.. Sąd uznał, że wydana opinia została sporządzona w sposób rzetelny, przez osobę dysponującą odpowiednią wiedzą fachową i w należyty sposób objaśniła zagadnienie poddane opiniowaniu. Poza tym żadna ze stron wydanej w sprawie opinii nie zakwestionowała.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu należą się odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty.

Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Powódki wygrały sprawę w całości, a więc pozwany winien zwrócić im całość poniesionych przez nie kosztów. Na te składały się zaś opłata od pozwu w kwocie 100 zł, wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w osobie adwokata, ustalone w stawce minimalnej na podstawie § 2 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800) w kwocie 270 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w łącznej kwocie 34 zł (2 x 17 zł) wykorzystana zaliczka na biegłego w wysokości 500 zł oraz opłata od rozszerzonego powództwa w wysokości 100 zł, a więc łącznie kwota 1.004 zł. Powyższymi kosztami należało obciążyć w całości pozwanego solidarnie na rzecz powódek.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w punkcie 2. sentencji wyroku.

O nieuiszczonych kosztach sądowych Sąd orzekł w punkcie 3 wyroku na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z dnia 1 września 2005 r. z późn. zm.). Na powyższe koszty składała się kwota 176,24 zł tytułem wynagrodzenia dla biegłego za sporządzoną opinię, którą to kwotę Sąd tymczasowo wydatkował z sum budżetowych. Skoro zatem pozwany przegrał niniejszą sprawę w całości, to powyższymi kosztami należało go obciążyć w całości. Koszty opinii w niniejszej sprawie wyniosły 1.176,24 zł natomiast zaliczka stron wyniosła łącznie 1.000 zł. Tym samym pozostałą kwotą należało również obciążyć pozwanego.

Sędzia Agnieszka Kuryłas